

Telegraful Român

Biblioteca Orășenească
"Stefan Gheorghiu"
Sibiu
str. Baritiu 5

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ DE ALBA IULIA ȘI SIBIU

PREȚUL INSERTIUNILOR:

Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător.
Insertiunile se adresează ADMINISTRĂȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, strada 1 Mai nr. 35.

ARTICOLELE ȘI CORESPONDENȚA

se adresează REDACȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

ABONAMENTUL:

Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

Praznic la Episcopia Misionară Ortodoxă Română din America

Românii ortodocși din S.U.A. și Canada au avut bucuria sfințirii și instalării noului episcop al Episcopiei Misionare Ortodoxe Române. După ce la 23 aprilie 1966 Congresul Bisericesc al acestei Episcopii

Grecești din America de Nord și de Sud, reprezentând Patriarhia ecumenică de la Constantinopol, *Epifanios* al Filadelfiei (Palestina) și *Aristovoulos* de Kyriakoupolis, amândoi reprezentând Patriarhia Ie-

La banchetul festiv mai mulți cuvântători au adus urări de arhipăstorie îndelungată și cu bun spor P. Sfințitului *Victorin*, între care amintim pe: consilier eparhial Alex. Suci (Chicago), în numele credincioșilor, arhidiaconul Bartolomeu Anania — în numele centrului Eparhial — P. C. prot. vicar Bugariu din partea clerului — prof. J. Newville din partea Seminarului „Sf. Tihon”, I. P. S. *Aristovoulos* (în l. română), aducând binecuvântarea P. F. Patriarh *Benedictos* al Ierusalimului; I. P. S. *Iacovos* care laudă Biserica Ortodoxă Română, pe P. F. Patriarh *Justinian*, ierarhii și teologii români, și cheamă pe preoți și credincioși să urmeze P. S. *Victorin*, care e membru al Sfințului Sinod Român și al ierarhiei ortodoxe americane; P. C. arhim. N. Mladin, care aduce binecuvântarea P. F. Patriarh *Justinian* și a I. P. S. Mitropolit *Nicolae* al Ardealului și urează noului episcop, clerului și credincioșilor spor pe calea ortodoxiei române.

P. S. *Victorin* mulțumește tuturor și invocă ajutorul lui Dumnezeu, cerînd și sprijinul clerului și credincioșilor ca Episcopia Misionară Ortodoxă Română din America să înflorească mereu.

Intreaga asistență a cîntat: „Mulți ani trăiască” și „Pe stăpînul și arhiereul nostru”.

A fost cu adevărat o zi de mare praznic pentru românii ortodocși din America.

Solemnitatea instalării P. Sfințitului *Victorin* a avut loc duminică, 21 august 1966, în catedrala „Sf. Treime” din Detroit (Michigan, S.U.A., prot. Glicherie Moraru). Sf. Liturghie s-a săvîrșit de I. P. S. mitropolit *Nicolae* al Banatului, reprezentant al Sfințului Sinod al B. O. Române și al P. F. Patriarh *Justinian*, I. P. S. *Aristovoulos* de Kyriakoupolis, reprezentant al patriarhiei de Ierusalim, P. S. *Victorin* al Americii. În sobor erau 12 arhimandriți, protopopi și preoți — și doi diaconi. Răspunsurile le-a dat corul parohiei „Învierea Domnului” din Hamilton (Canada pr. Juga), condus de Traian Barbu. La priceasnă a predicat P. C. arhim. N. Mladin despre alegerea episcopului dintre monahi, cum e P. S. *Victorin*, și a îndemnat la unitate în jurul noului episcop pentru binele Episcopiei Misionare Ortodoxe Române din America și propășirea tuturor în legea strămoșească.

La sfîrșitul Sf. Liturghii, Pr. G. Bacopoulos de la Arhiepiscopia ort. greacă citește din fața Sfințului altar Gramata de hirotonie dată de I. P. S. arhiepiscop *Iacovos* de la New-York, iar P. C. arhim. N. Mladin dă citire Gramatei patriarhale

(Continuare în pag. 2)

În fața Catedralei Sf. Gheorghe din Windsor (Canada), C. preot Nestorian Cicală primește pe P.S. *Victorin*, I.P.S. *Epifanios* de Filadelfia și I.P.S. *Aristovoulos* de Kyriakoupolis, precum și pe P.C. Arhim. N. Mladin

a ales în unanimitate ca episcop pe P. C. arhimandrit *Victorin* Ursache, profesor de seminar, stabilit mai de mult în S.U.A., s-au fixat sfințirea într-un arhiereu pentru 7 august și instalarea pentru 21 august 1966. Episcopia Misionară Ortodoxă Română din America a trimis invitații ierarhilor Bisericii noastre în frunte cu P. F. Patriarh *Justinian*, ca să participe la solemnitățile acestea. Înalt Prea Sfințitul nostru Mitropolit *Nicolae*, în scrisoarea din 9 iulie 1966, mulțumind din toată inima pentru invitație, a felicitat pe noul Episcop și i-a făcut „calde urări de păstorie îndelungată, cu pace și sănătate deplină, cu roduri duhovnicești din cele mai bogate spre povățuirea credincioșilor încredințați de bunul Dumnezeu pe calea mîntuirii lor sufletești”. Exprimînd regretul că nu poate întreprinde o călătorie așa de depărtată, Înalt Prea Sfinția Sa scria că la festivitate „va fi prezent” P.C. Arhimandrit Dr. *Nicolae* Mladin de la Sibiu și va „tilcui prin viu grai simțămintele mele personale, ale clerului și credincioșilor din Mitropolia Ardealului față de frații noștri de obîrșie și credință comună, care viețuiesc în America”.

Duminică, 6 august 1966, a avut loc în catedrala „Sf. Gheorghe” din Windsor (Canada, pr. N. Cicală) solemnitatea sfințirii într-un arhiereu a noului alesului episcop *Victorin*. Sfințirea s-a săvîrșit de către I. P. S. arhiepiscopi *Iacovos* de la New-York, primat al Arhiepiscopiei Ortodoxe

rusalimului (I. P. S. *Epifanios*, fiind român-moacedonean, I. P. S. *Aristovoulos* avînd studii teologice la Sibiu, vorbesc în l. română). În sobor au slujit trei arhimandriți, 12 protopopi și preoți, și doi diaconi. P. C. arhim. N. Mladin, avînd binecuvîntarea Prea Fericitului Patriarh *Justinian* și a I. P. S. nostru mitropolit *Nicolae* al Ardealului, a reprezentat Biserica Ortodoxă Română și Mitropolia Ardealului. După Sfințire, clerul și credincioșii au cîntat: „Pe stăpînul și arhiereul nostru” și P. S. *Victorin* a luat loc între ceilalți vlădici la Sf. Liturghie. Răspunsurile le-au dat corul bisericii „Sf. Gheorghe” din Windsor.

La priceasnă a predicat P. C. arhim. N. Mladin despre Iisus Hristos-arhiereul, care lucrează prin arhiereul-episcop și a prezentat pe P. S. *Victorin* ca adevărat arhiereu al Bisericii lui Hristos.

La sfîrșitul Sf. Liturghii, I. P. S. *Iacovos* al Americii de Nord și Sud a urat noului Episcop arhipăstorie rodnică, asigurîndu-l de sprijinul Arhiepiscopiei ortodoxe grecești. P. S. *Victorin* mulțumește Sfințului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române, P. F. Patriarh *Justinian*, I. P. S. Sfințitelor Arhiepiscopi, preoților, credincioșilor și oaspeților, și făgăduiește că se va strădui să-și facă slujba deplin.

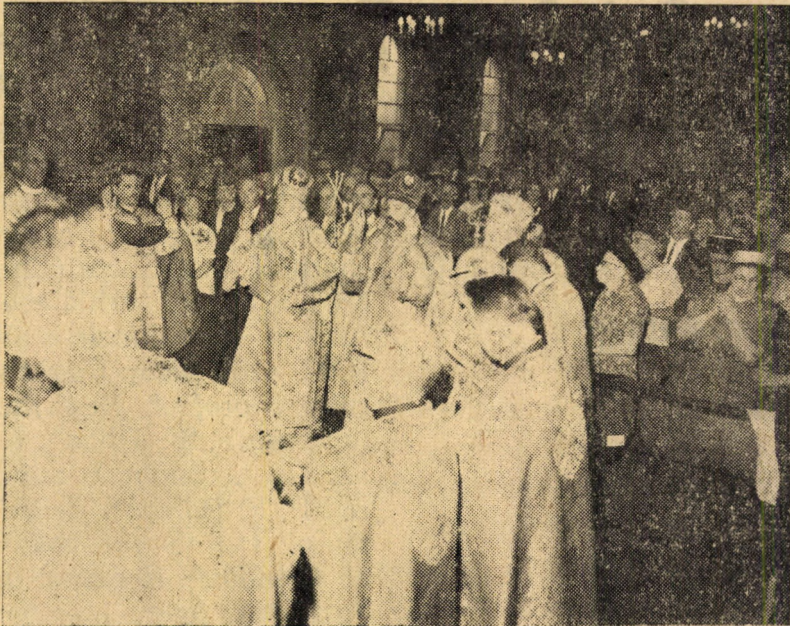
La Sf. Liturghie au luat parte reprezentanți ai Bisericilor Ortodoxe: greacă, rusă, sîrbă, bulgară, ai Bisericilor catolică și anglicană din S.U.A. și Canada.

de Investire și Intronizare, dată de P. F. Patriarh *Justinian*. Înalt Prea Sfințitul mitropolit *Nicolae* al Banatului înmânează Prea Sfințitului *Victorin* cîrja de argint și pronunțînd cuvintele întronizării, conduce pe noul Episcop la scaunul arhieresc. Î. P. Sfinția Sa vorbește despre meritele P. S. *Victorin*, îl asigură de încrederea Sfințitului Sinod al B. O. Române, a P. F. Patriarh *Justinian*, cheamă pe preoți și credincioși să fie în jurul Păstorului, statornici în credința strămoșească și buni cetățeni ai țării în care viețuiesc. „Sfințitul Sinod, în frunte cu P. F. Patriarh *Justinian*, noi toți cei din patria voastră de obîrșie vom privi cu dragoste spre voi cei

rea credincioșilor și buna sporire a ortodoxiei românești pe meleagurile Americii.

Sfințirea și instalarea noului episcop a umplut de bucurie pe preoții și credincioșii români din America și i-a înșuflețit la noi realizări în ogorul legii strămoșești.

P. S. *Victorin* a făcut primele vizite canonice, împreună cu I. P. S. mitropolit *Nicolae* al Banatului, însoțiți de P. C. arhim. N. Mladin și C. arhidiacon B. Anania, la Omaha (Nebraska — S. U. A.), unde parohia română sărbătorea 50 de ani de existență (Pr. Spăriosu) și la East Chicago, unde s-a săvîrșit instalarea ca

Aspect de la intronizarea P.S. Victorin.

Soborul slujitor în frunte cu I.P.S. Mitropolit Nicolae al Banatului, I.P.S. Aristovoulos și P.S. Victorin. Din sobor face parte și P.C. Arhim. N. Mladin.

de departe, dorindu-Vă în rugăciune mult bine și fericire“. I. P. S. *Aristovoulos* (în l. română) felicită pe P. S. *Victorin* în numele P. F. Patriarh *Benedictos* al Ierusalimului. P. S. *Victorin* arată că Episcopia Misionară Ortodoxă Română din America este autonomă și în legătură canonică cu Biserica Ortodoxă Română. Ea e în comuniune cu Bisericile Ortodoxe, e membră a Conferinței Permanente a Episcopilor Ortodocși Canonici din America, a Consiliului Ecumenic al Bisericilor și a altor organizații creștine. Biserica Ortodoxă Română e mama tuturor românilor ortodocși și se bucură de un prestigiu universal în cadrul Ortodoxiei și al Mișcării ecumeniste, ca o Biserică „dinamică și reprezentată de cel mai ilustru Patriarh al vremilor noastre“. Expunînd planul de activitate în viitor, P. S. *Victorin* face apel la românii ortodocși din S.U.A. și Canada, care sînt de aceeași credință și de același neam și buni cetățeni americani, să întărească între ei dragostea frățească și colaborarea. Mulțumește P. F. Patriarh *Justinian*, I. P. S. mitropolit *Nicolae* al Banatului, I. P. S. *Nicolae* al Ardealului, I. P. S. *Aristovoulos* și celor prezenți la acest praznic

La banchetul festiv au vorbit: I. P. S. mitropolit *Nicolae* al Banatului, Prot. vicar I. Bugariu, prot. Gh. Moraru, Arhidiacon B. Anania, pr. sîrb M. Mijatovici, Pr. rus I. Fedatz, consilierul eparhial Alex. Suciu ș.a. P. C. arhim. N. Mladin a transmis binecuvîntarea I. P. S. mitropolit *Nicolae* al Ardealului și bunele urări ale Mitropoliei Ardealului pentru P. S. *Victorin* și Episcopia Misionară Ort. Română din America. P. S. *Victorin* mulțumește tuturor și spune că — cu darul lui Dumnezeu și ajutorul clerului și credincioșilor — va căuta să lucreze spre mîntui-

paroh și ca vicar al Episcopiei a Prot. I. Bugariu, I. P. S. Mitropolit *Nicolae* și P. S. *Victorin* au fost întîmpinați cu cinstire și dragoste deosebită. Cu dragoste au fost înconjurați și ceilalți însoțitori. I. P. S. mitropolit *Nicolae* al Banatului, însoțit de P. C. arhim. N. Mladin și C. arhid. B. Anania, a vizitat în 23—24 august parohia din Cleveland.

P. C. arhim. N. Mladin a mai slujit și predicat în timpul cît a stat în America (22 iulie — 6 octombrie 1966) — ca oaspe al Episcopiei Misionare Ortodoxe Române din America — la Cleveland (Ohio — pr. Radu, 23 iulie) și East Chicago (Indiana, pr. Bugariu, 30 iulie), împreună cu C. Arhim. B. Anania; la Hamilton (Canada — pr. Iuga, 14 august), Hollywood (Florida, 11—25 septembrie) — și Detroit (Michigan, prot. Gh. Moraru, 2 octombrie). A ținut vorbiri la întruniri parohiale în Cleveland, East Chicago, Windsor, Detroit, Omaha, Hollywood. A stat de vorbă cu preoți și credincioși. Pretutindeni românii ortodocși au mărturisit atașamentul față de noul Episcop, de Biserica Ortodoxă Română, de patria lor de origină. Dragostea frățească este vie în sufletele lor.

Sfințirea și instalarea P. Sfințitului *Victorin* au constituit marele praznic al românilor ortodocși din America, la care a participat și Patriarhia Română și Mitropolia Ardealului. Urăm noului Episcop, preoților și credincioșilor spor în viața duhovnicească, în „legea strămoșească“ a Ortodoxiei de veacuri.

N. M.

Inimă curată - viață curată

Curăția inimii este un lucru de mare preț înaintea oamenilor dar deosebit de prețuită este ea mai ales în fața lui Dumnezeu. Despre aceasta ne încredințează însuși Mîntuitorul Iisus Hristos, zicînd: „Fericiti sînt cei curați cu inima, că aceia vor vedea pe Dumnezeu“ (Matei 5, 8). Și, într-adevăr, nici o altă făgăduință nu-l poate fericii mai din plin pe un credincios creștin decît aceea de a ajunge la Ziditorul său, la Dumnezeu, — făgăduința de a-L vedea pe Dumnezeu.

Dar o inimă creștină este curată atunci cînd în ea sălășluiește cu temei dragostea de Dumnezeu și de oameni, bunătatea și sinceritatea, îndemnul și iubirea pentru fapta bună, silința neîncetată pentru pacea sufletului, pentru pacea și bunăînțelegerea cu toți semenii noștri, cu toți oamenii, cînd din străfundul ei pornește și apoi se desăvîrșește dragostea de muncă cinstită și mult folositoare, de hărnicia cea spornică.

Curăția inimii se vedește însă mai ales cînd în ea nu-și găsește sălaș păcatul, ori nici măcar îndemnul spre păcat. Și aceasta pentru pricina că păcatul umbrește, pătează, întinează, prihănește mintea și inima noastră. Păcatul este ca o piclă grea, apăsătoare, care se lasă asupra inimii noastre, o împiedecă să simtă îndemnul spre bine, o depărtează de tot ceea ce ne poate duce la mîntuire, la Dumnezeu.

Mîntuitorul Iisus Hristos ne arată că „din prisosința inimii grăiește gura“ (Matei 12, 54). Și că „omul bun din comara cea bună a inimii scoate lucruri bune; iar omul rău din comara cea rea scoate lucruri rele. Că de orice cuvînt desart, pe care-l vor grăi oamenii, își vor da seama în ziua judecării... Din cuvintele tale te vei îndrepta și din cuvintele tale te vei osîndi“ (Matei 12, 35—37).

Așadar, după cum ne este inima, așa ne este și graiul, limba ce o vorbim; potrivit inimii noastre, bune sau rele, sîntem în stare să ținem simțirile noastre, să trecem în fapte gîndurile noastre, judecățile noastre. Iar în fața Judecării celei mari și nepărtinitoare, de aceasta se va ține seamă. Nu fără temei se roagă deci prorocul David, cînd zice: „Dumnezeule..., mai vîrtoș mă spală de fărădelegea mea și de păcatul meu mă curățește“ (Ps. 50, 2), adăugînd îndată: „Inimă curată zidește întru mine, Dumnezeule, și duh drept înnoiește întru cele dinlăuntru ale mele“ (Ps. 50, 11).

Deci nu numai cuvîntul bun și blînd, cuvîntul care îndreaptă și zidește, cuvîntul care ne îndeamnă la mîntuire, la iubire către Dumnezeu și către oameni vedește un izvor sănătos, o inimă curată, ci și faptele noastre zilnice își trag rădăcina tot din adîncul inimii. Acolo, în acel adînc, este izvorul vieții noastre creștinești. Se pot nădăjdui fapte bune dintr-o inimă rea, o inimă umbrită de păcate și fărădelegi? Ori poate o inimă curată să ne îndemne la fapte rele? Nicidecum!... Mîntuitorul Iisus Hristos ne arată limpede acest lucru, zicînd: „Au doară se culeg struguri din spini, sau smochine din ciulină? Așa orice pom bun face poame bune, iar pomul rău, face roade rele. Nu poate pomul bun să facă roade rele, nici pomul rău să facă roade bune... După roada lor îi veți cunoaște“ (Matei 7, 16—20). Da, după fapte ne judecă aproapele, după fapte ne judecă și „Tatăl ceresc“; după faptele al căror izvor pornește din inima noastră de creștini (Matei 25, 31—46).

O însușire a inimii curate este și sinceritatea, nefățăriia, — sinceritatea față de noi înșine, față de semenii noștri, față de Dumnezeu. Ea ne ajută să ne judecăm viața și faptele fără părtinire, să ni le vedem ca într-o oglindă dreaptă și nepătată, și tot așa și pe cele ale aproapelui nostru. Tot ea ne stă în ajutor ca să ne controlăm viața.

ba chiar să ne-o îndreptăm, tot fără părtinire, după voia lui Dumnezeu și după binele pe care îl datorăm familiei noastre, Sf. Biserici, Patriei noastre dragi și tuturor semenilor noștri. Mîntuitorul Iisus Hristos ne învață, că din sinceritate să facem milostenie (Matei 6, 2—4), în mod sincer să ne rugăm lui Dumnezeu (Matei 6, 5—6), din îndemn curat să postim (Matei 6, 16—18).

Din pricinile arătate mai sus, cade-se nouă a fi cu multă grijă asupra lăuntruului nostru, asupra inimii noastre de creștini. Să curățim această inimă prin rugăciune adevărată, prin mărturisire sinceră; să alungăm din ea păcatul și orice urmă de răutate; să o încălzim în sinceritate și simplitate, în simțăminte de pace și de liniște, ca astfel să putem trăi și o viață curată, o viață plăcută nouă, aproapei și lui Dumnezeu.

D. Călugăr

Binecuvîntarea bisericii din Șirnea-Bran

În ziua de 30 mai, a doua zi de Sf. Rusalii a.c., credincioșii din parohia Șirnea, protopopiatul Brașov, au avut marea bucurie a binecuvîntării frumoasei lor biserici, prănită acum în haină nouă și curată.

Din partea Prea Veneratului Consiliu Arhiepiscopesc Sibiu, a fost delegat pentru binecuvîntarea bisericii P. C. protopop local Dr. Vasile Coman.

După Sf. slujbă, pr. Ioan Puchianu, în calitate de paroh, care a condus lucrările de reparații și pictură — a prezentat istoricul acestei sf. biserici și modul în care s-au desfășurat lucrările în cei șapte ani de cînd au început.

În continuare, C. Sa arată că pentru credincioșii parohiei, această dublă sărbătorire constituie o mare bucurie duhovnicească și mîngiere.

Se aduc mulțumiri Departamentului Cultelor, Organelor locale ale puterii de Stat, ca și Prea Veneratului Consiliu Arhiepiscopesc pentru ajutorul dat, P. C. protopop Vasile Coman, pentru oboseala depusă cu binecuvîntarea bisericii, precum și consilierilor și la toți credincioșii, care au jertfit cu drag pentru podoaba Casei Domnului.

Pr. Gh. Ercuș din parohia vecină Fundata, care a pictat biserica, subliniază stăruința Pr. Ioan Puchianu, a familiei sale, precum și a tuturor credincioșilor în ducerea la bun sfîrșit a acestei frumoase lucrări.

La sfîrșit, P. C. protopop Vasile Coman evidențiază dragostea credincioșilor șirneni pentru sf. biserică și rîvna preotului lor, care s-a dovedit că este păstor bun pentru turma sa.

În continuare, P. C. Sa amintește de înoririle care au avut loc în țara noastră dragă și că realizări frumoase se văd și în Șirnea. Una dintre ele este lucrarea a cărei încheiere se sărbătorește astăzi cu atîta bucurie duhovnicească.

În general, prin toată slujba și vorbirile care s-au ținut s-a dat mulțumită și slavă lui Dumnezeu pentru toate binefacerile revărsate asupra parohiei Șirnea și asupra întregii noastre țări.

Pr. N. Puchianu

Centenarul Academiei

— 1866—1966 —

Academia este, cum se știe, cel mai înalt for de cultură al unui popor. Sau, după cum definește Dicționarul limbii române moderne, în Patria noastră Academia este „cea mai înaltă instituție culturală de stat, care reunește și promovează oameni cu valoare științifică și culturală, dirijează și dezvoltă, printr-un complex de institute, munca de cercetare științifică și de creație literar-artistică a țării”. Printre marile aniversări ale anului în curs se înscrie și sărbătorirea centenarului acestei înalte instituții de cultură a țării noastre, Academia Republicii Socialiste România.

„Sărbătorirea centenarului Academiei — sublinia Dl. Nicolae Ceaușescu cu prilejul festivităților închinat acestui eveniment — reprezintă un moment de seamă în viața culturală și științifică a țării noastre; această aniversare prilejuiește trecerea în revistă a dezvoltării științei și culturii românești de-a lungul vremii și îndeosebi în perioada construcției socialismului, evocă drumul luminos al istoriei poporului român, care, în ciuda împrejurărilor de atîtea ori vitrege, și-a adus din plin contribuția la progresul cunoașterii umane, la mersul înainte al civilizației”. „Numeroase vestigii de cultură materială — a arătat în continuare Domnia Sa — realizări tehnice și științifice, monumente istorice și de artă, minunate opere de arhitectură, de literatură, pictură și sculptură, făurite de-a lungul secolelor, relevă cu toată elocvența forța geniului, sensibilitatea și capacitatea creatoare a poporului nostru”.

Intr-adevăr, deși cunosător al unei istorii destul de zbuciumate, forța geniului creator al poporului nostru s-a vădit totuși destul de timpuriu, în decursul veacurilor apărînd pe meleagurile noastre personalități de seamă, pline de inimă, de rîvnă și dragoste pentru ridicarea poporului român, contribuind totodată cu opera lor la îmbogățirea patrimoniului științific și cultural al omenirii. „Încă din vremurile îndepărtate ale feudalismului — spune un cercetător — lucrările unor învățați români ajung să se înscrie în istoria științifică a Europei”. La acestea se adaugă desigur încă multe alte preocupări pentru știință și cultură ale poporului nostru, în jurul cărora însă nu s-a putut face publicitate, ca și o seamă de invenții tehnice de natură populară, provenind din vremuri imemorabile și considerate a fi creații ale poporului român, cum este de pildă moara românească cu ciutură, expusă la celebrul Deutsche Museum din München. De altfel, toate cercetările mai noi care se fac la noi în țară, în toate domeniile, înlătură tot mai mult așa numitele epoci „albe” din unele sectoare ale trecutului nostru cultural.

Chipuri luminoase pline de dragoste de neam și de țară ca ale cronicarilor Grigore Ureche, Miron Costin sau Ion Neculce, Academia Vasiliană înființată de Vasile Lupu la Iași (1645), cea de la București fondată de Șerban Cantacuzino în 1678, Școala ardeleană, societăți ca „Societatea filosofoască a neamului românesc în Mare principatul Ardealului” apărută la Sibiu în 1795, „Asociația literară a românilor” ivită în preajma revoluției din 1848, avînd pe N. Bălcescu ca unul din secretari, „Asociația pentru literatura română și pentru cultura poporului român” din Transilvania (1860) ș. a. sînt doar cîteva din mai multele activități culturale, de ridicare a maselor și unire națională ale poporului nostru.

După unirea Principatelor, în 1859, apar noi instituții culturale, menite să contribuie la progresul multilateral al poporului nostru, atît în Principatele Unite cît și în celelalte provincii locuite de români. Acum însă prinde tot mai

mult teren ideea înființării unui for academic unic pentru toți românii. Ideea aceasta se înfăptuiește prin Decretul Locotenentei Domnești a Principatelor Unite Române, dat în București la 1 aprilie 1866, prin care se aprobă înființarea „Societății Literare Române”, care la prima sa sesiune ia denumirea de „Societatea Academică Română”. Ca membri ai ei — 23 la număr, dintre care 9 din Transilvania — figurează cei mai de seamă reprezentanți ai culturii și științei românești din acea vreme.

După cucerirea independenței naționale, Societatea Academică Română pășește într-o nouă fază de dezvoltare, transformîndu-se, în 1879, în institut național sub numele de „Academia Română”.

Ion Heliade Rădulescu este primul președinte al Societății Academice și tot el este cel care a lansat pentru prima dată ideea unei academii, în înțelesul actual al cuvîntului, în prefața la „Gramatica românească” din 1828, în care scria printre altele: „Limba românească acum pășește către desăvîrșire. Dar, ca să se desăvîrșească bine, aceasta nu se va putea pînă nu se va întocmi o Academie”, care trebuia să polarizeze mințile cele mai luminate ale poporului nostru, trebuia totodată să fie a tuturor românilor, după cum rezultă din frumoasa urare pe care o făcea tot în menționata prefață: „Împărătească sfînta unire și dreptatea însoțească toate pasurile și săvîrșirile românilor ca să fie ei toți frați și toți să se bucure de drepturile pămîntului lor cel blagoslovit”.

Așa se face că primele strădanii ale Academiei au fost îndreptate mai ales către probleme de filologie și istorie. Prin elaborarea ortografiei, gramaticii și dicționarului limbii române, — instrumente de seamă ale promovării științei și culturii —, s-a creat în cadrul Academiei o puternică tradiție filologică, căreia i s-au consacrat savanți ca B. P. Hașdeu, T. Cipariu, Al. Philippide, Sextil Pușcariu ș. a.

Cercetarea istoriografică a avut de asemenea reprezentanți de seamă în sinul Academiei, ale căror opere au depășit adesea importanța națională, înscriindu-se ca deosebite contribuții la fondul universal al istoriografiei. Printre ei se numără A.D. Xenopol, Vasile Pîrvan, creator în domeniul arheologiei, și cu deosebire personalitatea complexă și multilaterală a lui Nicolae Iorga, membru de onoare și corespondent al mai multor Academii străine.

Cu trecerea timpului și potrivit cerințelor vieții, activitatea Academiei s-a lărgit tot mai mult, remarcîndu-se noi ramuri științifice, cu noi reprezentanți de valoare națională și internațională. În domeniul matematicii reținem nume ca cele al lui Spîru Haret, Traian Lalescu, Alexandru Myller, Dimitrie Pompeiu, Gheorghe Țițeica, Simion Stoilov ș. a.

Cercetările de fizică sînt reprezentate prin savanți ca Emanoil Bacaloglu, Dragomir Hurmuzescu, creatorul primului generator de curent continuu de tensiune înaltă. În chimie: Nicolae Teclu, Petru Poni, Constantin Istrati, Radu Cernătescu, Gheorghe Spam ș. a.

În domeniul științelor geologice și geografice contribuții valoroase au adus: Grigoriu Ștefănescu, primul academician român participant la congresele geologice internaționale din 1881, Grigore Cobălcescu, Simion Mehedinți, G. Vilsan și alții.

În domeniul construcțiilor și căilor de comunicații, reținem nume ca: Gheorghe Duca, Elie Radu, Ion Ionescu și Anghel Saligny, cel care a conceput și realizat podul de la Cerna-Vodă, cel mai lung din Europa continentală și al treilea ca mărime din lume la data construirii sale.

Științele medicale sînt de asemenea strălucit

(Continuare în pag. 4)

Impotriva minciunii

Sfinții Evangheliști Matei și Marcu istorisesc că, odată, pe când ucenicii Mântuitorului pluteau pe mare și marea era învolburată de furtună, Iisus, umblînd pe apă, s-a apropiat de corabie (Matei 14, 22. 24—25; Mc. 6, 45. 47—48). „Văzîndu-l umblînd pe mare, ucenicii se spăimîntară, crezînd că e nălucă, și de frică au strigat” (Matei 14, 26; Marcu 6, 49—50). Frica ce i-a cuprins pe ucenici a fost înlăturată îndată, căci Iisus le-a vorbit, zicîndu-le: „Indrăzniți, eu sînt, nu vă temeți” (Matei 14, 27; Marcu 6, 50). Cînd ucenicii s-au încredințat că este Domnul, lepădînd frica, s-au umplut de uimire (Matei 14, 33; Marcu 6, 51).

De la Sfîntul Evanghelist Luca știm că, după ce a înviat din morți, Iisus s-a arătat ucenicilor Săi și le-a zis lor: „Pace vouă” (Luca 24, 36), „ci ei, încremeniți și înfricoșați, gîndeau că văd un duh” (Luca 24, 37). Văzînd tulburarea și nedumerirea ucenicilor, Iisus le-a grăit: „De ce sînteți tulburați și pentru ce (astfel) de gînduri se suie în cugetele voastre?” (Luca 24, 38). Apoi, ca să-i încredințeze despre adevărul învierii Sale și cum că nu este duh, i-a invitat pe ucenici să ia aminte la mîinile și la picioarele Lui, zicîndu-le: „Vedeți mîinile mele și picioarele mele, că eu însumi sînt; pipăiți-mă și vedeți, că un duh nu are carne și oase, cum mă vedeți pe mine avînd” (Luca 24, 39) și „acestea zicînd le-a arătat mîinile și picioarele sale” (Luca 24, 40). În sfîrșit, ca să spulbere orice îndoială din sufletul ucenicilor Săi, Domnul a și mîncat în fața lor (Luca 24, 41—43).

Dacă luăm aminte la textele din Sfînta Evanghelie, pe care le-am pus înainte, înțelegem cu ușurință că nu toate gîndurile care vin în mintea omului se potrivesc cu adevărul, dar și că, atîta vreme cît aceste gînduri neadevărate, după cuprinsul lor, stăruiesc în minte, mintea luîndu-le drept adevărate, au putere lucrătoare în și pentru sufletul care le poartă, lucrînd cele ce le sînt proprii.

Gîndurile care nu se potrivesc cu adevărul, gîndurile care nu au un temei în realitate, se numesc gînduri bănuitoare. Orice gînd bănuitor este odrăslit de o minte înșelată. El rămîne în mintea care îl odrăsește și este primit și de alte minți cărora li se împărtășește, numai atîta vreme cît nu este cunoscut adevărul însuși.

Pentru pricina că gîndurile bănuitoare nu se potrivesc cu adevărul, ci sînt potrivnice adevărului, aceste gînduri sînt numite, pe bună dreptate, minciuni ale cugetului.

Se știe că, după învățătura celor iubitori de Dumnezeu, minciuna este tăgăduirea adevărului, și se arată în trei chipuri, și anume: 1. — în cuget, — prin gîndurile bănuitoare, — 2. în cuvînt, — prin minciuna cu cuvîntul; — și 3. în felul de viețuire fățarnică, — adică, prin minciuna cu viața. — Fiecare dintre aceste trei feluri de minciună este păgubitoare sufletului, deci deopotrivă trebuie să ne ferim de oricare dintre acestea.

Știînd că gîndurile bănuitoare sînt o tăgăduire, deși nu voită, a adevărului ca să scăpăm de asuprirea lor, este de trebuință să confruntăm toate gîndurile noastre cu adevărul și să ne ferim mai cu seamă de neîncredere, ca de pricina cea mai de competență a lor.

Intr-adevăr, cercetînd cu luare aminte, vom înțelege că cele mai multe gînduri bănuitoare, mai ales din cele ce se referă la semenii noștri, își au început în neîncredere, făcîndu-se, apoi, ele înșile pricini de sporire a neîncrederii.

Un om obișnuit să-și creadă minții sale, în toate cite aceasta le odrăsește, ajunge, cu vremea, să-și îngrămădească multe pricini de neîncredere în semenii săi, iar prin aceasta își

înmulțește și simțămintele de nemulțumire, de ură, de minie, de pomenire a răului, ca și multe altele de felul acesta, care, stăruind în suflet, — cum e și firesc — aduc cele ce le sînt proprii, adică tulburare și neliniște. Poate și aceasta a avut-o în vedere Sfîntul Isaac Sirul, cînd a zis: „Teme-te de obiceiurile tale cele rele, mai mult decît de vrășmașii tăi”, bine știîndu-se că și gîndurile bănuitoare țin de obiceiul cel rău.

Ca un bun cunoscător al realităților duhovnicești, Sfîntul Apostol Pavel îl îndeamnă pe credinciosul său fiu Timotei, să se ferească de vorbîrile deșarte, ca de unele ce sporesc nelegiuirea, avînd în suflet o lucrare potrivnică mîntuirii și liniștei. El zice: „De lumeștile și deșartele vorbiri te ferește, căci ele vor spori nelegiuirea tot mai mult, și cuvîntul lor va roade ca cangrena” (II Tim. 2, 16—17).

Ceea ce este boala pentru trup, aceea sînt cuvintele cele rele pentru suflet. Cuvintele nu-și sfîrșesc lucrarea odată cu rostirea lor, ci cu aceasta și-o încep, în sufletul auzitorului sau al cititorului.

Ceea ce sînt semințele în raport cu planta, aceea sînt ideile în raport cu gîndurile și cu faptele, iar răspîndirea lor, prin mijlocirea cuvîntului, este la fel cu semănatul.

Cei ce seamănă sămînța, fac aceasta în nădejdea culesului, de aceea sînt cu multă grijă la felul semințelor, alegînd pentru semănat pe cele mai bune semințe și scoțînd dintre ele tot ce este străin de rodul așteptat. O lucrare asemănătoare trebuie să facem și în ceea ce privește semănatul cel sufletesc. Pentru aceasta, înainte de toate, este de trebuință să fim cu luare aminte la gînduri, ca la unele în care își au pricina toate cele ale vieții conștiința a omului.

Gîndurile care ne vin în minte sînt o dovadă despre starea minții noastre. Dacă în minte ne vin și stăruiesc gînduri ce se potrivesc cu adevărul, adică gînduri sănătoase, în stare să lumineze mintea și să veselească inima, ele dovedesc că mintea noastră lucrează după fire și este pregătită să primească darul lui Dumnezeu. Dacă în mintea noastră însă odrășlesc și rămîn gînduri potrivnice adevărului, gînduri ce au o lucrare tulburătoare de suflet, ele fac dovada că mintea a ieșit din făgașul rînduit ei de Dumnezeu după fire, iar nemulțumirea, neliniștea și tulburarea de pe urma gîndurilor rele este cuvenita plată a rătăcirii minții noastre de la calea rînduită ei de Ziditorul firii.

Prin urmare, dacă ne lăsăm biruiți și stăpîniți de gîndurile cele bănuitoare, care aruncă umbră și întuneric asupra fraților noștri, acestea ajung să ne robească deplin, iar simțămintele pe care ajung aceste gînduri să le pricinuiască în suflet sînt cu totul departe de „pacea lui Hristos, care covîrșește toată mintea” (Fil. 4, 7).

Mai mult: dacă nu sîntem cu grijă la gîndurile cele bănuitoare, ca să le defăimăm ca pe unele neadevărate și să le lepădăm ca pe niște netrebnice ce sînt, nici folos nu putem avea din învățătura de la aproapele nostru, precum nici din fapta lui cea bună nu putem găsi sporire spre cele ale mîntuirii.

Unele ca acestea știîndu-le, părinții cei purtători de Dumnezeu ne învață să ne ferim de gîndurile cele bănuitoare, cele mincinoase, să cercetăm gîndurile noastre în fața adevărului, să căutăm a ne cunoaște mai bine pe noi înșine.

Pentru mai buna zidire a vieții noastre creștinești, să primim sfaturile Sf. Părinți și să ne sfiim de orice gînd în care nu se împlinește cuvîntul Sfîntului Apostol Pavel, care zice: „Cu smerenie unul pe altul socotească-l mai de cînstă decît el însuși” (Filipeni 2, 2).

Toată strădania noastră de a ne lumina mintea cu gînduri luminoase și senine, cu gînduri ce ne întăresc în lucrarea faptelor bune, trebuie unită cu rugăciunea către Duhul Adevărului, ca să ne dăruiască a cunoaște adevărul, pentru ca să știm care dintre gînduri sînt bune și vrednice de reținut și iarăși care sînt rele și vrednice de lepădat chiar de la înfița lor răsărire.

Ierodiacon Teofil Părdianu

Centenarul Academiei

(Urmare din pag. 3)

reprezentate prin chipuri de savanți ca: Victor Babeș, I. Cantacuzino, Gheorghe Marinescu, D. Danielopolu ș. a.

Creația artistică și literară a avut și ea în sînul Academiei mari cîntăreți ai țării și sufletului poporului nostru ca: Vasile Alecsandri, Nicolae Grigorescu, Gh. Coșbuc, Liviu Rebreanu, George Enescu, Gala Galaction, Mihail Sadoveanu ș. a.

O etapă sau o dezvoltare deosebită a cunoscut „Academia Republicii Socialiste România” — așa cum se numește ea astăzi — în ultimii douăzeci de ani. „Ca urmare a sprijinului acordat de către statul socialist, numărul cadrelor de cercetare a crescut simțitor iar baza materială a cercetării științifice s-a lărgit continuu, asigurînd efectuarea unor cercetări fundamentale și aplicative care să răspundă cerințelor imediate și de perspectivă ale economiei și culturii naționale, precum și tendințele interne de dezvoltare ale diferitelor ramuri ale științei” — după cum a arătat cu prilejul centenarului dl. acad. Miron Nicolescu, actualul președinte al Academiei.

Activitatea Academiei Republicii Socialiste România este, în anii noștri, deosebit de intensă și fructuoasă, constituind un sprijin de seamă al Conducerii noastre de stat în munca sa de făurire a unei vieți tot mai frumoase și mai îmbelșugate pentru marea obște a poporului.

Activitatea celor 235 de membri titulari sau corespondenți ai Academiei, în jurul cărora s-a format o pleiadă de tineri cercetători care munresc cu pasiune și entuziasm în diferitele unități de pe întreg cuprinsul țării, formează în prezent — în anul sărbătoririi centenarului Academiei noastre — un valoros potențial de muncă creatoare, o considerabilă rezervă a progresului nostru științific, tehnic și cultural.

Expoziția deschisă în București în aceste zile însoțite de octombrie și intitulată: „Dezvoltarea științelor în România”, ilustrează grăitor activitatea din trecut și prezent a Academiei noastre.

Savanți cu renume înaltă și astăzi faima Academiei Republicii Socialiste România, făcînd să crească mult și prestigiul ei internațional.

Asfel, numai în perioada 1950—1963 delegații ale Academiei Republicii Socialiste România au fost invitate și au participat cu comunicări unanim apreciate la peste 500 de congrese, conferințe, consfătuiri, sesiuni, simpozioane și reuniuni internaționale organizate în diverse țări ale lumii. Ea însăși apoi a inițiat și organizat la noi în țară congrese și diverse reuninuni cu caracter internațional.

Pentru toate acestea vom încheia tot cu cuvintele D-lui Nicolae Ceaușescu: „Istoria noastră cuprinde o bogată galerie de personalități ilustre — animate de pasiunea cercetătorului și de adîncă dragoste de patrie — care, în acest veac de existență a Academiei, au dezvoltat tezaurul de valori spirituale ale României, și-au adus contribuția la progresul societății”. De aceea, „noi aducem azi un fierbinte omagiu tuturor celor care de-a lungul vremii, închinîndu-și energia, talentul și puterea creatoare patriei, viitorului națiunii noastre, au ridicat, prin munca lor asiduă și entuziastă, edificiul trainic al culturii poporului român”. Gh. Papuc